

תצהיר

אני הח"מ ס.א. לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני עצור בכלא נפתא. נעצרתי מהבית ביום 21.1.03, הועברתי לחווארה, שם הייתי למשך 4 ימים, משם הועברתי לסאלם ושהייתי שם למשך 24 שעות בהמתנה למשפט להארכת המעצר. במשפטי בסאלם מסר לי העו"ד שלי שאני אמור להיות מועבר לג'למה. הועברתי לג'למה, הגעתי לשם והעבירו אותי לרופא שבדק אותי בדיקה שגרתית. והורידו אותי לתאים שם. הספקתי להתפלל תפילת הערב ואז שוטרים במדים כחולים באו והורו לי להתכונן. סברתי שמעבירים אותי לחקירות, אך לקחו אותי שוב לרופא ששאל האם יש לי בעיות בריאות מיוחדות. מסרתו לו שאני סובל מראומטיזם וכי עברתי שני ניתוחים ואני מקבל תרופות מיוחדות. הוא נתן לי אקמול.
2. לאחר מכן באו שני שוטרי יחידת "נחשון" שמדיהם דומים יותר למדי צבא מאשר למדים שוטרים כחולים, כיסו את עיניי בבד שחור, ומעל זה משקפיים כהות ומעל שמו שקית מבד.
3. יצאנו החוצה, היה חורף והרגשתי שאני בחוץ, שמעתי שיש רכב, שאלתי את השוטר שאזק אותי לאן מובילים אותי ואמר לי שהוא מנוע מלספר וכי הוא בכלל לא יודע לאן מובילים אותי.
4. הניחו אותי על רצפת הגיפ ושמו מעלי שמיכה. האוטו נסע. הנסיעה נמשכה כ- 50 דקות להערכתי, זאת לפי פסוקי הקוראן שהספקתי לדקלם במהלך הנסיעה.
5. הנחתי שאנחנו קרובים לים כלשהו, מאחר ושמעתי קולות של גלים.
6. הגענו למקום כלשהו, הכניסו אותי לחדר והסירו את הכיסוי מעל עיניי, היה זה חדר ריק. נכנסו 10 חיילים במדים צבאיים רגילים. ערכו עליי חיפוש לאחר שהפשיטו אותי כליל מכל בגדיי, הרגשתי השפלה עמוקה במיוחד לאור זה שהיו עשרה חיילים מסביב בזמן שדי היה באחד לעשות חיפוש. החיילים היו מסביב עם אלות.
7. אחרי החיפוש נכנס אדם בחלוק לבן. שאלתי אם הוא רופא וענה כי הוא חובש, "מומרד" (אח – בערבית). מדד לחץ דם וחום ושאל אם יש לי בעיות מיוחדות. סיפרתי על הרומטיזם ושני הניתוחים.
8. לאחר מכן נכנס מישהו במדים אזרחיים, והחליף דברים עם החובש.
9. שבו וכיסו את עיניי באותה צורה, וכבלו את ידיי ואת רגליי וחיברו בשרשרת בין ידיי ורגליי והעבירו אותי בחזרה לג'למה.
10. בג'למה בדק אותי אותו רופא ורשם מסמכים. והחזירו אותי באותה צורה למקום המעצר האחר. שם בדק אותי הפעם רופא ולא חובש. לא פסחו על שלב החיפוש בלי בגדים ושוב עברתי את אותה השפלה. היתה לי הרגשה רעה שעומד לקרות לי משהו לא טוב.
11. לא החזירו לי את בגדיי, נתנו לי חולצה כחולה ומכנסיים כחולים אך שניהם לא היו במידה שלי והיא לי קר מאוד כי השאירו אותי בלי בגדים תחתונים בכלל ורק חולצה ומכנסיים.
12. העבירו אותי לתא כאשר עיניי עצומות, הפעם בשקית מאותו בד של הבגדים שנתנו לי. שקית זו נשארה איתי כל תקופת שהותי במקום המעצר שאין לו שם.

13. העבירו אותי לתא, רוחב הדלת בתא היה כ- 30-40 ס"מ, ובו חריץ קטן. הקירות מחוספסים, צבעם שחור לחלוטין כך גם הדלת בצבע שחור, יש אור חלש מאוד שמאיר בצורה כזאת שנכנס לך לעיניים בין אם אתה שוכב ובין אם אתה יושב, באופן מפריע לראייה.
אין בו מקום שמשמש כשירותים.
אורך התא כאורך מזרון.
יש בתא פח גדול מפלסטיק, שאמור לשמש לכל עשיית צרכים שהיא.
סבלתי מאוד מהעניין הזה, היו לי כאבי בטן איומים. אחרי 15 ימים החלטתי שאני לא מדבר עם החוקר אם לא נותנים לי להכנס לשירותים רגילים לעשיית צרכי. רק אז פעם ראשונה הכניסו אותי לשירותים רגילים. הריח שהפיץ הפח כל פעם שפתחתי אותו היה בלתי נסבל ונשאר באויר החדר.
הדבר איום במיוחד לאור העובדה כי בתא אין כלל וכלל חלונות או כל פתח לאויר צח.
14. מתוך דבריי עם החוקר הבנתי שתא זה נקרא "הקבר" וכי אם אני אתחיל לשתף פעולה עם החוקר יעבירו אותי לתא יותר נוח.
15. אין מים בתוך התא, היו מכניסים לי שלוש פעמים ביום כלי/מיכל למים עם הארוחות אך המים לא היו נקיים. גיליתי זאת מאוחר כשהסתכלתי פעם בתוך המיכל וגיליתי שבמים יש שאריות אוכל וזבל.
16. הארוחות עלובות, 3 פרוסות לחם, רבע עגבניה, חצי מלפפון וביצה צלויה לארוחת בוקר.
17. בצהרים היו מגישים לי כמות קטנה של אורז ולבן, או משהו שדומה לבורגול. בהתחלה לא אכלתי כי צבע האוכל היה מאוד מוזר ולא כזה שהייתי רגיל לראות בחוץ. אך מאוחר יותר גיליתי שזה בגלל התאורה הלקויה שבחדר.
18. לפני הגשת האוכל, לפני כל ארוחה, החייל השומר היה דופק ארוכות בדלת באופן שהיה מוציא אותי משלוותי, ובצורה מאוד מקניטה, ורק אחרי זה מכריז שהגיע האוכל ומבקש ממני לכסות את ראשי בשק ולפנות לצד הנגדי לדלת ולהניח את ידי על הקיר.
19. בלילות נהגו לבוא כשישנתי ולהעיר אותי בדפיקות וחבטות בדלת, אחריהן נהגו לשאול אותי אם אני צריך לשירותים. תהיה התשובה אשר תהיה, תמיד בא אחריה המשפט "לך לישון, אין שירותים".
20. בתא היה מזרון ושתי שמיכות. זה לא היה מספיק מפני שהיה זה חורף והיה לי קר מאוד, דבר שהכאיב לי נורא בגלל הראומטיזם.
21. כל הזמן היה לי קר, גם כשהוציאו אותי מתא "הקבר" לצרכי חקירה. הפרוזדורים היו קרים מאוד בגלל שלא היה עלי מספיק בגדים.
22. בחדר החקירות של קפטן אלדד שהיה אחראי לחקירות, צוות של 4 חוקרים, היה קר גם כן.
23. שאלתי את קפטן אלדד איפה אני נמצא, והתשובה שלו היתה שאני נמצא במקום סודי, שהוא משמש כמתקן חקירות סודי צבאי, וזה מיועד למקרים מיוחדים. לא את כולם מביאים לכאן. הרגשתי שבכוונתו להפחיד אותי בדבריו.
24. החקירה בשלושת הימים הראשונים נערכה באותו חדר, לא נתנו לי לישון הייתי כבול לכסא בתנוחת "שבאח". הושיבו אותי על ספסל עץ באורך מטר, בפינת החדר באופן שאי אפשר להשעין את הגב. במהלך החקירה הרביצו לי. ואחד החוקרים כולל גם קפטן אלדד, היו מניחים את הרגליים שלהם על מבושיי, באופן מאוד מציק. ידיי היו כבולות. אמרתי לאותו קפטן שעברתי ניתוח באזור זה וכי הוא מכאיב לי ומזיק לי, אמר לי שהוא יודע זאת. כל החקירה התאפיינה בהצקות. כל פעם שעניתי תשובה לא נכונה, הרביצו לי. נפלתי לא פעם מהכסא. המכות היו באופן משפיל.

25. לא ידעתי אם זה יום או לילה. אחרי שלושה ימי החקירה הראשונים היו מוציאים אותי לחקירות וכל יום שני וחמישי, פעמיים בשבוע, היו מביאים אותי בפני רופא. הרופא לא בדק אותי לגבי הבעיות הספציפיות אלא בדיקות כלליות ושאל שאלות יותר בכיוון הפסיכולוגי, על מה אני חושב ומה אני עושה בתא. הרגשתי שמלחיצים אותי נפשית, היתה לי מצוקה נפשית.
26. ביליתי במקום המעצר הסודי קרוב ל- 30 ימים. את כולם עשיתי בתא "הקבר".
27. כעבור עשה ימים ממעצרי, אחד החוקרים הפריע לו הריח שלי, וביקש מהם להעביר אותי למקלחת. זאת היתה הפעם הראשונה שהביא אותי למקלחת. לא נתנו לי סבון להתקלח, רק זרם של מים. במהלך 30 ימי מעצרי שם החוקר שלח אותי 3 פעמים למקלחת, ללא סבון. לא נתנו לי בגדים להחליף אחרי המקלחת ונשארתי באותו סט של חולצה ומכנסיים שנתנו לי עם מעצרי.
28. אך כל פעם שהביאו אותי להארכת מעצר בפני שופט, נתנו לי את בגדיי שהיו לי בבית, ועם תום המשפט היו מחזירים אותי לבגדיי הכחולים. פעם בקשתי מהשופט בהארכת המעצר להקשיב לי, ואמרתי לו שלא נותנים לי להתקלח. הוא עשה תנועת ביטול בידו ושינה את הארכת המעצר מ- 15 יום ל- 22 ימים. היה זה שופט בגילמה עם זקן לבן. לא היה לי עורך דין בהארכת המעצר רק השופט והתובע.
29. כעבור 25 ימים מהמעצר העבירו אותי לגילמה יום אחד (כחמישה ימים ממשפט הארכת המעצר שלי) נפגשתי עם נציגה של הצלב האדום, בשם דלפין, שיערה בלונדיני ובהירה. אמרתי לה שאני לא עצור בגילמה אלא במקום מעצר סודי. אמרה לי שהיא יודעת וכי ביקשו לפגוש אותי פעמים רבות.
30. אחרי הפגישה עם נציגת הצלב האדום נפסקו החקירות, אך יחד עם זאת ביליתי כשבוע עד עשרה ימים במתקן המעצר הסודי בלא שחקרו אותי, במהלכם פגשתי חוקר רק פעמיים, כל פעם למשך חמש דקות.
31. בכל תקופת מעצרי שם הייתי מבודד מהעולם כולו, לא ראיתי עצורים אחרים חוץ מהחוקרים.
- החוקר אמר וחזר ואמר כי איש אינו יודע איפה אני נמצא, וכי החוקרים חופשיים להשאיר אותי במעצר כמה שהם רוצים, אפילו 100 יום. לפני כן לא הייתי עצור אלא במהלך הפלישה באפריק, אך לא נחקרתי.
32. דבריו אלה השפיעו עלי רבות לשלילה, היו לי המון רגעים שחששתי לגורלי, לא ידעתי אם אצא משם בחיים או לא, או שמא יעוללו לי נזק או נכות. חששתי מאוד. החשש הזה גרם לי לבחור בין החיים לי לבין כמה שנים בכלא.
33. בתום תקופת המעצר העבירו אותי לגילמה, שם פגש אותי שוטר שביקש ממני לענות לשאלות אחרת אני או חוזר למקום המעצר הסודי. כך גבו ממני הודעה משטרית. גם לשוטר זה סיפרתי על תנאי המעצר שם אך זה לא עניין אותו מפני שלי מה שאמר הוא רק פקיד, ותפקידו לגבות הודעה ואין לו קשר לתנאי המעצר שלי במתקן הסודי.
34. גם אחרי גביית ההודעה, החזירו אותי למתקן המעצר הסודי, שם עצרו אותי ליומיים נוספים בתא "הקבר".
35. בשעת לילה מאוחרת בא החוקר ולקח אותי לחדר החקירות כדי להשלים את הודעתי. לחוקר קראו "אבי" או "אפי" "....".
36. שני החוקרים האחרים היו "יוני" ו"בני".

37. אחרי יומיים אלה העבירו אותי שוב לגילמה, לתא 11. שהיתי שם 20 ימים במעצר.

הנני מאשר בזה כי ביום 8.7.2003 הופיע בפני עורך דין מנאל חאזן
במשרדי ברח' כלא אשל ב"ש מר ס.א. שזהה עצמו על ידי תעודת
זהות מס' _____ (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את
האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל
וחתם עליה.

עורך דין

חותמת